

lagte Lovforslag paa den Maade, som Udvalgets Fleertal er gaaet ved nærværende Lovforslag, og paa den Maade, som et andet Udvalg efter min Formening er gaaet ved en anden Sag, som ligeledes idag staaer paa Dagsordenen her. Det vil være i det høie Things Grindring, at der ifjor i Folkethinget ved det private Initiativ var indbragt et Forslag til Lov angaaende nærmere Bestemmelser om Bortforpagtningen af Fæstegaarde paa 50 Aar, og at dette Forslag kom ind her i Landsthinget i en Skikkelse, hvori de Fleste erklærede, at de kunde være tilfredse dermed. Det var kun med Hensyn til enkelte Punkter i samme, navnlig med Hensyn til Straffebestemmelserne, at det udtaltes, at der udtrævedes en noget nærmere Udvikling af samme. Regjeringen har nu iaar, fordi den ifjor havde ekfjendt, at der kunde være god Grund til at fremkomme med Forslag i den omhandlede Retning, selv forelagt et Lovforslag, som i alt Væsentligt er overensstemmende med det ifjor indbragte, saaledes som det indkom hertil; kun paa et enkelt Punkt har man søgt at rette og forbedre det fra ifjor hentiggende Lovforslag. Men saa kommer det nedsatte Udvalgs Fleertal og foreslaaer, at man reent skal ophæve § 11 i Forordningen af 15de Juni 1792. Fleertallet kan vel maaskee sige, at Regjeringen har betraadt den samme Vej ved selv at foreslaae, at den i Forordningen af 15de Juni 1792 § 11 givne Tilladelse til at bortforpagte Gaarde, der ere Fæstebang undergivne, paa to eller flere Personers Levetid, ophæves. Men, skjøndt det ganske vist indeholder en deelviis Ophævelse af Paragraphen, saa er det dog kun Ophævelse af en Brugsmaade, der fra alle Sider er anerkjendt for at være en lidet hensigtsmæssig Brugsmaade, en Brugsmaade, hvorpaa hverken Grundeierne eller Brugerne sætte nogensomhelst Pris, en Brugsmaade, der har alle Manglerne ved Fæstebrug, uden at have saagodtsom nogen af Fæstebrugets Fordele, en Brugsmaade endelig, som, naar Paragraphens Ord og Indhold ikke forstaaes forandres, meget let kan lede til en Omgaaelse af det egentlige Fæsteforhold. Men, medens jeg saaledes synes, at der har været meget god Grund for Regjeringen til at fore-

slaae, at den omtalte Brugsmaade aldeles ophæves, saa forholder det sig ganske anderledes med den Brugsmaade, som bestaaer i Bortforpagtning paa 50 Aar, især naar denne begreendes saaledes som foreslaaet af Regjerin- i Lovforslagets § 2, idet man ved denne Paragraph sikrer sig, at disse Forpagtninger virkelig blive Forpagtninger paa 50 Aar. Jeg tror, at det, naar denne Paragraph vedtages, vil være meget vanskeligt for den, der har selv den største Eyst til at omgaae Bestemmelsernes Ord og Bydende, at finde en Maade, hvorpaa han kan komme til Bortforpagtning paa kortere Aaremaal end 50 Aar. Ved Bestemmelserne i den nævnte Paragraph sikrer man sig endvidere, at Brugeren bliver i fuld Besiddelse af sin Driftscapital, idet det forbydes enten at betinge sig eller at modtage nogen Recognition. Man sikrer efter min Formening ved § 2 Bondestanden eller den Deel af Bondestanden, som har særlig Eyst til at gaae ind paa den Slags Contracter, meget godt i begge de fremhævede Retninger, og jeg seer derfor, som sagt, slet ingen Grund til at søge denne sidste Bortforpagtningsret hævet. — Det blev af den ærede Ordfører for Udvalgets Fleertal udtalt, at det var utilraadeligt nu at søge at udvikle en heel ny Jurisprudents om denne Forpagtningsret. Det er ganske vist ogsaa saa, at dette er lidet ønskeligt, men jeg tror heller ikke, at Regjeringens Forslag kan siges at nødvendiggjøre eller at fremkalde en saadan Udvikling af Jurisprudents. Det er meget snarere hele Udvalgets, altsaa ogsaa dets Fleertals, Forslag, som fremkalde en saadan. Naar man bliver staaende ved Regjeringens Udkast, saaledes som det foreligger, tror jeg ikke, at man kan sige, at der udvikles nogen ny Jurisprudents, idet man da med Hensyn til Fortolkningen af Ordene i § 11 i Forordningen af 1792 for Fremtiden ligesom tidligere vil være henviist til Domstolene. Hvorledes Domstolene hidtil have fortolket dem, derpaa have vi jo et Beviis i Viborg Landsoverrets Dom af 17de Januar 1859. Det er altsaa, som sagt, ikke Regjeringen, som foreslaaer Foranstaltninger, der kunne og ville fremkalde den omtalte nye Jurisprudents. Naar den ærede Ordfører for